

відсутність в Україні сертифікованої лабораторії та необізнаність спортсменів, тренерів і функціонерів з оновленням списків заборонених речовин.

В результаті проведеного аналізу, визначено, що для поліпшення процедури прийняття та легалізації рішення, варто створити антидопінговий процесуальний кодекс, узявши за основу міжнародний досвід.

В умовах сьогодення постійно проводяться засідання Наглядової ради антидопінгового контролю, під час якої експерти обговорюють формування антидопінгової політики на рівні держави та необхідність доопрацювання антидопінгового законодавства. Отже, сподіваємося, що прогалини в правовому полі будуть оперативно усунуті і закон працюватиме належним чином.

---

1. Закон України «Про антидопінговий контроль у спорті» №1835-VIII.

2. Макаров Г.А. Спортивна медицина: Підручник для вузів по напр. 521900 «Фіз.Культура» і спец. «Фіз.Культура і спорт» 2003. – 480с.

3. URL : nadc.org.ua.

Обушко Вікторія Вікторівна,
старший викладач кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ БОРТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Подолання корупції є однією з найбільш складних проблем в умовах розбудови демократичних цінностей сучасних держав. Жодна з країн світу не змогла абсолютно уникнути цієї проблеми. Однак в розвинених країнах досягнутий показник подолання корупції є надзвичайно високим.

Протягом усіх років незалежності в Україні триває процес розробки та реалізації державної антикорупційної політики, який втілюється в ухвалення антикорупційних законів, відповідних концепцій та стратегій, а також прийняття державних програм щодо їх виконання. Однак, незважаючи на активну розбудову національного антикорупційного законодавства, рівень корупції у країні продовжує залишатися гранично високим, що відмічається не тільки вітчизняними, а й зарубіжними аналітиками, експертами, громадськими та міжнародними організаціями. Так, відповідно до щорічної доповіді міжнародної організації Transparency International, у п'ятірку лідерів в 2019 році ввійшли Нова Зеландія, Данія, Фінляндія, Швеція та Швейцарія. Україна ж зайняла 126 місце за рівнем корумпованості серед 178 країн світу. Найближчими сусідами України за антикорупційним індексом є Іран, Камерун, Непал,

Нікарагуа, Парагвай [1].

В умовах активної євроінтеграції України необхідно звернути увагу на сучасні європейські стандарти і методи подолання корупції, які вже довели свою ефективність.

В основу боротьби з корупцією в Федеративній Республіці Німеччина покладено завдання знищення матеріальної, насамперед фінансової бази злочинних угруповань. Це досягається двома шляхами: конфіскаційним (конфіскація майна) і створенням належної правової бази для унеможливлення «відмивання» «брудних» грошей. Що стосується Великобританії, високі стандарти громадянської поведінки є результатом політичних і законодавчих заходів, моральних змін та ефективного соціального контролю за державними службовцями. Безпосередньо корупційні процеси у Великобританії відстежує так званий Комітет Нолана, який було засновано в жовтні 1994 року. Його зусилля зосереджені на основних ділянках громадського життя, які викликають найбільшу стурбованість громадськості.

Однією з найбільш вільних від корупції країн є Швеція. У Швеції механізм запобігання та протидії корупції побудований на чотирьох основних принципах: 1) заборона особистих контактів чиновника та громадянина; 2) обов'язкове декларування доходів; 3) обмеження готівкових розрахунків (заборонено приймати готівкові платежі більш ніж на 5-6 тисяч євро); 4) повна відкритість діяльності влади. Всі декларації чиновників – у відкритому вигляді. Крім того, фіскальні органи регулярно їх перевіряють на виявлення ознак раптового збагачення.

Позитивний приклад комплексної боротьби з корупцією подає антикорупційна стратегія Сінгапуру. У цій країні основними засадами механізму боротьби з корупцією прийнято вважати: прозорість діяльності органів влади, зменшення рівня низової корупції, побудова атмосфери чесності та довіри до державної служби, щорічна контрольована звітність державних осіб їх доходів та оплата їх праці [2].

Важливу роль у боротьбі з корупцією відіграють Національні програми по боротьбі з корупцією, першочергову увагу в яких приділено створенню механізмів та системи ефективного контролю за діяльністю як державних так і недержавних організацій та широкого кола незалежних засобів масової інформації.

Отже, підвищення ефективності боротьби з корупцією можливе за певних умов. По-перше – це політична воля уряду. Жодні законодавчі або адміністративні заходи не можуть бути ефективними, якщо немає політичної волі уряду. По-друге – це реальна, гарантована незалежність судової та слідчої систем країни. По-третє – це те, що правові реформи лише частково розв'язують проблему. Щоб отримати результат, необхідно, аби реформи були поєднані з іншими формами боротьби з корупцією – економічними, фінансовими, соціальними та організаційними.

І, зрештою, велику роль у протидії корупції відіграє громадськість,

особливо об'єднання громадян, які сприяють виявленню порушень законодавства про боротьбу з корупцією особами, уповноваженими на виконання функцій держави. Постійна поінформованість громадськості є ключовим елементом. Обізнана громадська організація може бути найефективнішим рушієм будь-якої антикорупційної компанії. Це підтверджує досвід боротьби з корупцією в європейських державах.

1. Результати України в індексі сприйняття корупції – 2019: веб-сайт. URL: <https://ti-ukraine.org> (дата звернення: 23.01.2020).

2. Супрун Т. Зарубіжний досвід запобігання та протидії корупції. *Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика)*. Вип. 2-3. 2017. С. 199-204.

Поклонська Оксана Юріївна
викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАВО НА МАТЕРИНСТВО ТА БАТЬКІВСТВО ЯК ОСОБИСТІ НЕМАЙНОВІ ПРАВА ПОДРУЖЖЯ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Прагнення України стати європейською державою не за географічним розташуванням, а за рівням додержання і захисту прав і свобод людини, країною високих стандартів життя, повною мірою передбачає вирішення соціальних, політичних, економічних питань. Рівень цивілізованості держави сьогодні визначається її ставленням до людини, її прав і свобод, поваги до людської особистості, її захищеності [1, с.105].

У даному аспекті, вбачаю за необхідне, розглянути особливості немайнових прав подружжя. Адже, це питання є досить актуальним, оскільки кожен день в Україні створюються нові сім'ї, народжуються діти, і відносини між подружжям носять особистий характер, тому правовому регулюванню особистих немайнових відносин у сімейному праві надається досить велике значення [2, с.56].

Проблема правового регулювання відносин подружжя розглядається у працях М.В. Антакольської, Є.М. Ворожейкіна, О.В. Дзери, А.А. Іванова, І.В. Жилінкової, Л.М. Зілковської, А.М. Нечаєвої, З.В. Ромовської, Л.В. Малуґа, О.О. Ульяненко, С.Я. Фурси, Ю.С. Червоного, В.І. Яроцький та інших. Проте норми стосовно права на материнство та на батьківство містять спірні положення, що потребують окремого дослідження [3, с.97].

Особисті немайнові права подружжя - це врегульовані нормами